

Uvelebili se v tom svém krásném domečku, a protože už byli tuze ospalí, párkrát si zívli a hned usnuli.

A tak pejsek s kočičkou získali hned dva bobříky – bobříka květin a bobříka odvahy.

BOBŘÍK ZRUČNOSTI

Když se probudili, bylo už poledne. Chvíli se protahovali, a protože se jim nechtělo vstávat, řekli si, že budou ještě chvíli ležet a jen tak si povídat.

„Viš, pejsku, když jsme šli v noci tím lesem, tak jsem se tuze bála.“

„I já jsem se bál, kočičko, a možná ještě víc než ty.“

„Ale byli jsme stateční, že, pejsku?“

„To ano, ulovili jsme toho největšího bobříka odvahy!“

„A měli bychom za to dostat i diplom!“

„Ale kdo nám ho dá?“

„To já nevím.“

„Tak si ho dáme my!“

„Ano! Ano!“ jása kočička.

„No ale to bychom si ho museli sami udělat,“ povídá pejsek, „a já nevím, jak se takový diplom dělá.“

„To já taky nevím, pejsku... můžeme si ho třeba namalovat.“

„Tak si namalujeme nějaký krásný obrázek.“

„Ano, namalujeme si ten nejkrásnější diplom!“

Pejsek s kočičkou se pustili do práce. Vytáhli si pěkně papír a barvičky a začali malovat diplom. Oni ještě nikdy žádný diplom neviděli, takže ani nevěděli, co by na něm mělo být, a tak si jej udělali podle svého a tuze se jim líbil.

No a když obrázek domalovali, navzájem si ten diplom předali. Nejdřív ho dal pejsek kočičce a pak zas kočička pejskovi.

Pak si jej nalepili na stěnu domečku a dlouho se na něj dívali. „To máme ale krásný diplom!“ libovali si.

Pak si otevřeli tu knížku o bobřících a zase si v ní chvíli četli.

„Jakéhopak bobříka bys chtěl ulovit dnes, pejsku?“ ptá se kočička. Pejsek zalistoval v knížce a povídá: „Mně se, kočičko, moc nelíbí ten bobřík mlčení. To bych musel být celý den potichu a to by se mně vůbec nelíbilo. Já si s tebou tuze rád povídám, víš, kočičko?“

„Vím, pejsku, mám to stejně,“ řekla kočička. „Tak víš co? Nebudeme toho bobříka lovit. A je to!“

Pejsek byl tomu rád a zase se podíval do té knihy. „Pak je tu bobřík osamělosti a to bych musel být celý den sám, bez tebe... brrr... to bych nepřežil!“

„Také se mně to vůbec nelíbí,“ povídá kočička. „Jsem na tebe zvyklá a neumím si představit, jaké by to bylo, kdybychom museli být celý den jeden bez druhého!“

A tak si řekli, že nebudou lovit ani bobříka osamělosti.

„Ale tadyhle ten bobřík se mně tuze líbí!“ ukazuje pejsek do knihy. „Dneska budeme lovit bobříka zručnosti!“

„A co je to ten bobřík zručnosti?“ ptá se kočička.

„Musíme si něco vyrobit vlastníma tlapičkama.“

„Už jsme si přeci udělali diplom!“

„Ale to bylo moc jednoduché, kočičko, musíme vymyslet něco trošku těžšího. Ulovit bobříka nesmí být přeci jednoduché!“

„To je pravda,“ řekla kočička, „no tak si třeba vyrobíme něco ze dřeva, toho má pan Bobr víc než dost.“

„No vidíš,“ povídá pejsek, „ale musí to být něco užitečného, něco, co budeme potřebovat.“

A tak přemýšleli a přemýšleli a dívali se z okna ven na bublající potůček a najednou pejska něco napadlo.

„Víš, kočičko, já jsem si vždycky přál mít lodičku... a na ní plout někam hodně daleko. Co kdybychom si takovou lodičku udělali?“

„Jú,“ zasnula se kočička, „a to bychom mohli plout třeba až do moře?“

„I třebas do moře,“ odpověděl pejsek.

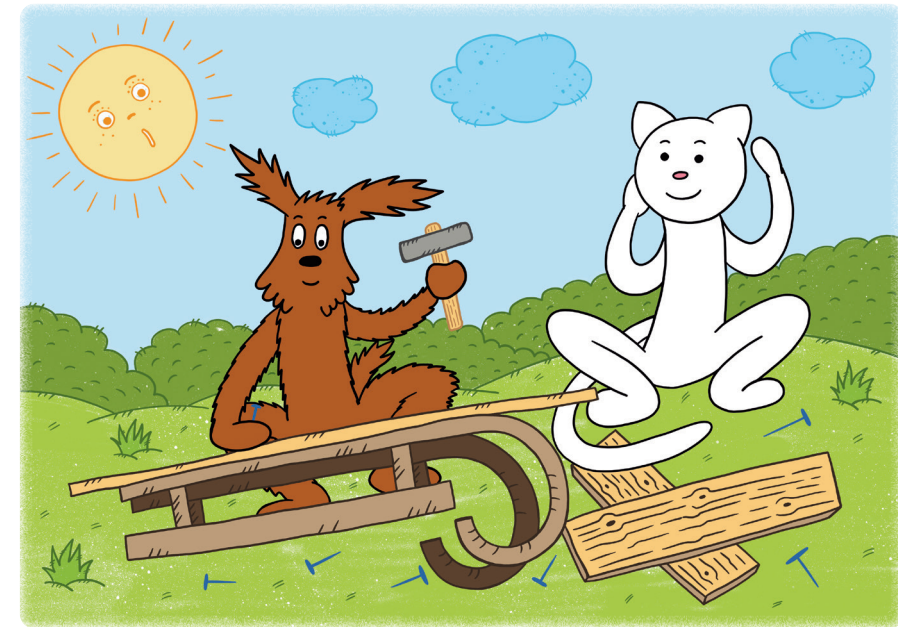
„A to by se mně moc líbilo...“

I šli za panem Bobrem, aby se s ním poradili, jak takovou lodičku vyrobit. Ten jim ale pověděl, že vyrobit takovou loďku není jen tak a že to dělají lidé, kteří to dělat umí, a že by si pejsek s kočičkou měli raději vyrobit něco jiného. Dal jim pár dřevěných prken a taky kladívko a hřebíky.

Pejsek vzal prkna, kočička zas kladívko a hřebíky a šli. Byli tuze smutní z toho, co jim pan Bobr pověděl. Tolik se těšili, až si vyrobí vlastní lodičku, a teď tohle!

„Jakpak teď doplujeme k moři?“ vzdychá kočička.

„Nic se neboj, kočičko, však já už něco vymyslím!“ utěšuje ji pejsek a začne přecházet sem a tam a přemýšlí, jak by tu lodičku vyrobili. Dívá se na ta prkna a taky kolem sebe a pak vidí ty sáně na kolečkách – a tu dostal nápad. „Už to mám!“ zajásal a běžel pro sáně. Obrátil je vzhůru nohama a řekl kočičce, aby je pevně držela. Pejsek nejprve sundal kolečka a schoval je do domečku, aby se jim neztratila. Pak vzal dvě široká prkna a pěkně je kladívkem přiklepal na to místo, kde předtím byla ta kolečka. Jak tak tím kladívkem klepal, párkrát

se při tom bouchl do tlapičky, ale ne moc... jen trošku! „Au, au, au!“ skuhral pejsek.

Kočíčka mu tu bolístku pěkně pofoukala a hned to bolet přestalo.

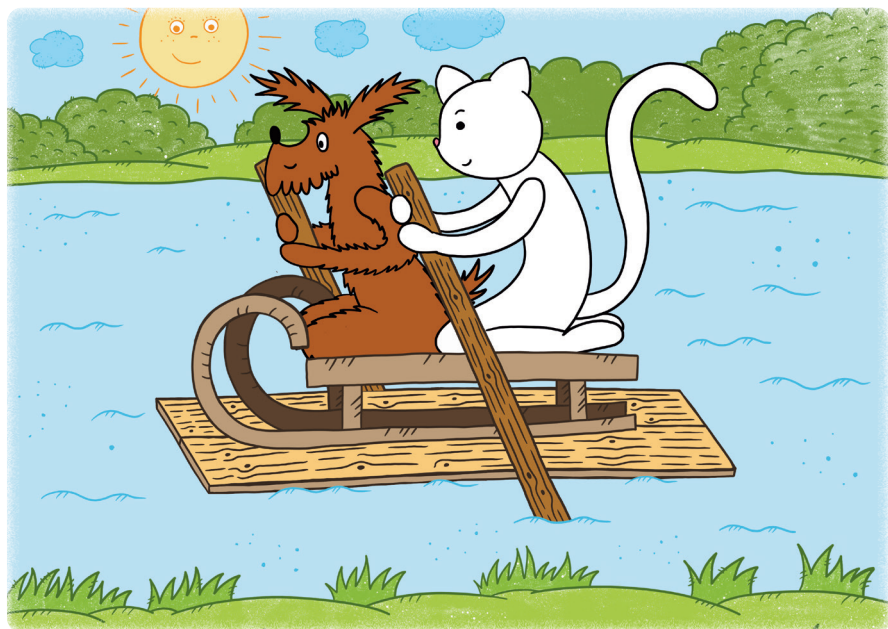
Říkáte si, děti, co to měl ten pejsek za podivný nápad? I já jsem se tomu tuze divila.

No tak se spolu pojďme podívat, co se dělo dál.

Když už ta prkna na saních pevně držela, převrátil pejsek ty sáně zase zpátky a položil je do trávy. „Tak,“ povídá spokojeně, „a lodička je hotová!“

Kočíčka zatleskala a samou radostí pejska objala. „Jsi ten nejlepší pejsek na světě!“

Oba kolem té lodičky poskakovali a radostně si potleskávali. Pak vzali lodičku a položili ji na ostrůvek uprostřed potoka – tam, kde bylo málo vody. Ano, vy si to moc dobře

pamatujete, děti, já vím. Přesně tam se pejsek s kočičkou přece učili plavat!

Jakmile tedy položili sáně na ten ostrůvek, řekl pejsek, že si tu lodičku nejprve vyzkouší, než spolu poplují na výlet.

Oba byli tuze zvědaví!

Pak pejsek přinesl dvě úzká prkna jako pádla a řekl kočičce, aby si pěkně vlezla do lodičky, a podal jí jedno to pádlo. Trošku ty sánky popostrčil, a jakmile byly na vodě, hop a už byl taky v lodičce.

S napětím čekali, co se bude dít. Lodička se nepotopila, ba naopak, krásně plula po hladině.

Oba zajásali: „Sláva! Sláva!“

Pan Bobr zaslechl ten křik i běžel se podívat, co se to tam venku zase děje. Podívá se a vidí, že pejsek a kočička sedí na saních a ty sáně, u všech všudy, ty sáně plavou na vodě! „Propánajána!“ volá pan Bobr, „co to má být?!“

„To je naše lodička!“ chlubí se kočička. „To koukáte, co?“

„Jakápak lodička, vždyť to jsou sáně!“ bručí pan Bobr. „Přece vidím, že to jsou sáně... A jak to, že plavou na vodě?“

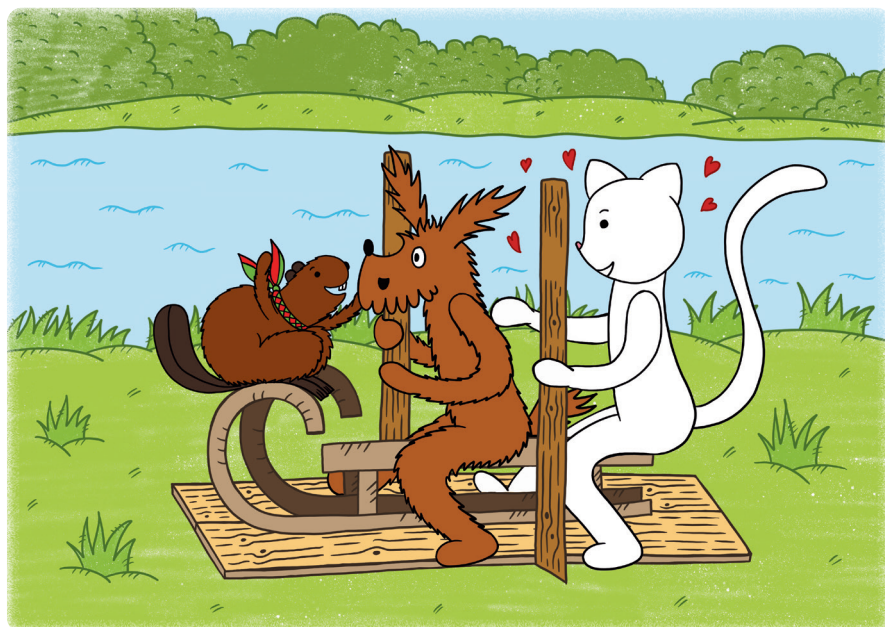
„Však vám to už řekla kočička, že je to naše lodička!“ vesele volá pejsek.

Pan Bobr kouká a může si oči vykukat. „To jsem teda blázen,“ mumlá si pod vousy. Jak je starý, viděl toho už dost, ale tohle tedy ještě ne. Sáně aby na vodě plavaly!

Pejsek pak řekl kočičce, aby pěkně pádlovala, že musí dostat lodičku zpátky na ten ostrůvek, ale kočička nevěděla, jak to má správně dělat, a pejsek to taky dobře nevěděl, a tak těmi pádly do vody plácali a točili se tam jak holub na báni!

Když viděli, že to nikam nevede, řekli si, že to zkusí jinak, a zkoušeli to tak dlouho, až se jim to konečně podařilo, a oni vám opravdu pádlovali směrem k tomu ostrůvku.

Pan Bobr je celou dobu pozorně sledoval a stále jen kroutil hlavou. A protože mu to celé připadalo jakési podivné, šel se na ten vynález podívat pěkně zblízka. I tu viděl, že na saních jsou přibíta vespod dvě široká prkna, a plácl se na čelo. „No jo!“ směje se. „Že mne to hned nenapadlo! Vy jste mi ale chytré hlavičky, to vám povím!“

„To napadlo pejska,“ usmála se kočička, „a on tu lodičku i sám vyrobil!“

„To jsi teda moc šikovný, pejsku!“ pochválil ho pan Bobr a poplácal ho po ramenou.

Pejsěk se červenal až po ušiska!

A tak získal náš pejsěk dalšího bobříka – bobříka zručnosti.

VÝLET K MOŘI

Na druhý den ráno si pejsěk s kočičkou řekli, že teda vyrazí na ten výlet k tomu moři. Do batůžku si zabalili svačinku, oběd a taky večeri si tam dali, protože takový výlet k moři, to je výlet na celý den, a kde by pak sháněli jídlo, když je to u moře všechno tak drahé! No, a taky si s sebou vzali ručník, kdyby se chtěli opalovat, rybářský prut a míč a nakonec tam dali i tu knížku, kdyby si u moře chtěli číst. Zkrátka dali si do toho svého batůžku všechno, co si mysleli, že u moře budou potřebovat. Pak se šli ještě rozloučit s panem Bobrem a vyrazili. Voda byla klidná, nikde žádný větříček, ba ani mráček na obloze nebyl, to se jim to panečku krásně plulo!

